

POC MEDITERRANI

La Biennial

Durant deu dies s'ha celebrat a Barcelona la I Biennial de Produccions Juvenils de l'Europa Mediterrània, un encontre que ha aplegat més de 850 artistes joves.

Andreu Carpena

La I Biennial de Produccions Juvenils de l'Europa Mediterrània no ha definit les característiques pròpies d'un art mediterrani.

Durant deu dies, més de 850 artistes d'estats riberecs de l'Europa Mediterrània s'han trobat a Barcelona per exposar obres i espectacles en cinema, vídeo, fotografia, música, moda i estilisme, arts plàstiques, disseny i cartellisme, història i humor, dansa, arquitectura, teatre, prosa i poesia i multimèdia-complements.

La Biennial, organitzada per

l'Ajuntament de Barcelona, naix, segons l'alcalde, Pasqual Maragall, «per a facilitar que les noves tendències artístiques del sud d'Europa puguin fer-se l'espai que mereixen dintre l'univers cultural del nostre continent, fins ara hegemonitzat per les directrius creatives del món anglosaxó.»

Es tracta de trobar una identitat per afirmar-se enfront dels corrents anglosaxons i la influència nord-americana.

Aquestes característiques pròpies de l'art mediterrani, però, no s'han vist a la Biennial. Ha estat, més aviat, un fenomen de cultura i d'art urbà. Allò que predomina en l'apartat de fotografia, per exemple, és una certa duresa urbana. Hi ha imatges subterrànies, penombres. La nit i la foscor són elements comuns. No s'utilitza quasi la llum natural. Fins i tot, els retrats es solucionen amb llums artificials. L'escultura sovint planteja el ferro torçut, cremat i pintat. Sovint recorda formes de fer angleses. Pel que fa a la moda, es presenta relacionada amb la contemporaneïtat urbana.

Respecte a la pintura, no hi ha alternativa de color ni de formes. Apa-

Biennial de Produccions Juvenils.

reixen els mateixos monstres que fan sortir els pintors alemanys.

Aquestes característiques són lluny de ser pròpies mediterrànies, i fan que l'art representat a la Biennial siga un reflex més que res de la cultura urbana, de l'agressivitat urbana. Malgrat tot, la Biennial ha servit per donar a conèixer un munt d'artistes joves quasi desconeguts. Ha possibilitat la infraestructura i els equipaments perquè els joves que estan produint art als països del nord del Mediterrani es troben i hagen intercanviat experiències. □

Nits de so mediterrani

S'ha fet difícil triar

Durant deu dies, des de les nou de la nit fins a les tres de la matinada, hi ha hagut un fum d'actuacions promogudes per la Biennial. En set sales diferents (Studio 54, Zeleste, KGB, Bikini, Necronomicon, Otto Zutz i Magic). Prop de quaranta grups, del jazz al punk, passant pel pop, el flamenc, el tecno, el rockabilly, barroca, funky...

Músics d'Itàlia (Bisca, Avion Travel, Frigidaire Tango, Detonazione, De Novo, Go Flamingo, Liftiba, Diaframma), Portugal (Mier Ife Dada), Grècia (Zorba the Freak, Nikoos Papazoglou), Iugoslàvia (Paraf, Borghe-sia), França (Dimsy Comedie, Kobolds, Nielda Fernandez, Les Efectifs de Profil, Tales, Oasah, Carte de Sejour), Alemanya (The Dissidenten), Vigo (Terminal Norte), Madrid (La Gran Curva, Sindicato Malone, Academia Parabuten, Séptimo Sello, PVP, Antonio Carbonell, Juan J. Suárez, Entrega Inmediata), Donostia (Duncan Dhu), Lleó (Cardiacos) i Barcelona (El Hombre de Pekin, Agustín Fernández, Toni Olaf Sabaté, Vía 4, Macromasa, Onix, Eduard de Negri Grup, Hidraulics Mai Tips, Cairo, Extranos en la Noche, Pedro Sierra, Mano-

lo Castilla, Juan I Gómez, Ginesa Ortega, Claustrofobia, Koniek).

Un ampli ventall de possibilitats cada nit. Aproximadament 500 assistents de mitjana per actuació. El que més costava era decidir-se on anar. Si anaves, per exemple, a les deu de la nit a Necronomicon a veure Cardiacos, et perdies l'actuació dels portuguesos Mier Ife Dada, que s'ho feien a la sala Otto Zutz a la mateixa hora. I si volies quedar-te tota l'estona que durés el concert, segurament arribaries tard a les actuacions que començaven a les onze en unes altres sales, encara que quasi tots els grups han actuat més d'una vegada i canviat de sala i horari.

Hem pogut veure bons músics, grups que sonaven molt bé i d'altres no tant. Però, la qualitat i professionalitat han estat una constant durant tots els concerts. El que també s'ha pogut verificar és un so llatí, un nous tipus de roc europeu meridional, encara que amb esquesmes anglosaxons. □

Siso Mitjans